

Hoe het begon

Het is 2022 en kerst. Ik kreeg al vroeg in de ochtend een telefoontje van mijn oudste zoon O. Er was een coronabesmetting geconstateerd in het huis van de vader van mijn kinderen. De jongste twee kinderen hadden geen COVID en konden daarom beter iets eerder dan gepland naar mij toekomen. Natuurlijk kon dat. We gingen naar mijn broer in Groningen. Gezellig samen eten. Ook met mijn nichtjes, schoonzus en een deel van haar familie. Iedereen nam iets lekkers mee. Het beloofde een leuke dag te worden. Niet meer alleen, maar met mijn zoon M. en dochter S. Maar toch voelde het wat raar dat één kind miste.

Tweede kerstdag ging wederom vroeg de telefoon. Mijn oudste zoon O. wilde toch wel heel erg graag naar mij toekomen. Ik nam voorzorgsmaatregelen. Hield bijvoorbeeld voldoende afstand. En ach, de eerste keer COVID beperkte zich tot een paar keer niezen. Dus wat kon er nou écht misgaan? Ik heb mijn clubje compleet met kerst. Daar was ik mee bezig. Met alle gezelligheid. Het thema was 'Oostenrijk' en de mooiste gerechten kwamen op tafel. Een reis, zoals we elk jaar met kerst maken. Want elk jaar kiezen we een land als thema.

Ik had deze kerstvakantie vrij genomen van mijn werk. We waren nog maar net verhuisd naar een prachtig vrijstaand huisje met rieten dak en er lagen nogal wat klusjes op ons te wachten.

De dag na kerst trok ik al vroeg mijn oude kleren en laarzen aan en begonnen mijn vader en ik, in de regen, de vijver te verwijderen. Aangezien dit nogal een grote vijver was, hebben we bijna een week werk gehad aan deze klus. Met oud en nieuw voelde ik me niet geweldig. Maar dat was natuurlijk niet zo gek, dacht ik. Die klus met de vijver in de regen had fysiek veel van me gevraagd. De hele verhuizing was eigenlijk al een uitputtingsslag. Voor de verhuizing woonden we een tijdje in een klein huisje bij mensen in de tuin en ik had niet door dat we alweer zoveel spullen hadden verzameld.

Maar goed, even een dutje op de bank, even een momentje rust en weer door. Er was immers nog veel meer te doen. Klussen in de tuin, spullen op de plek zetten, de meubelboulevard op en verven. Het hield niet op en ik werd steeds zieker. Nog even door, dacht ik. Als het huis klaar is kan ik rust pakken. Alles moest klaar in de weken die ik vrij had genomen en dan liever nog sneller. Dan kon ik daarna misschien nog even uitrusten. 'Even' en 'snel' waren woorden die bij deze periode hoorden.

Toen een paar dagen later mijn nichtje J. uit Amsterdam kwam logeren, hoestte ik inmiddels de longen uit mijn lijf. Maar het was zo gezellig. Nog even doorgaan, zei ik wederom tegen mezelf.

Op vrijdagavond kijken we samen televisie. Uniek, want die staat eigenlijk nooit aan. Op zondagochtend kijken M. en S. even televisie zodat ik rustig kan opstarten, verder staat de televisie eigenlijk altijd uit. Achteraf gezien zegt dat veel over de staat waarin ik op dat moment verkeerde. Er komt een reclame voorbij over hulp bij hoesten. Een wondermiddel. Ik besluit dit de volgende dag direct in huis te halen. Iets moet me gaan helpen, want ik voelde me steeds slechter. Ik ben zo slap en zo ontzettend moe.

Nog voordat we naar de verjaardag van nichtje E. reden, waren we al bij de drogist geweest om dit wondermiddel tegen hoest te halen. Inmiddels was het zaterdag 7 januari en ik reed met een auto vol mensen naar Groningen. Ik voelde me zo verschrikkelijk ziek, bleek, zwak en benauwd en ik bleef maar afvallen. De symptomen bleven zich opstapelen. Ik moest nog even door, hield ik mezelf nog steeds voor. Ik kon de verjaardag van mijn nichtje toch niet overslaan?

Gelukkig waren mijn ouders ook op deze verjaardag. Zij boden aan om de kinderen mee naar huis te nemen. Mijn ouders zijn ook mijn overburen, dus het kwam perfect uit. Ik bracht mijn nichtje J. – onze logé – naar het station in Assen, reed door naar huis en stortte vervolgens volledig in.

Ik maakte mijn slaapkamer donker en ging liggen. Maar de juiste positie kon ik niet vinden. Ik had hoofdpijn en was benauwd. Kon alleen maar hoesten, had pijn in mijn hele lijf en geen energie. Ik kon niet eens meer goed praten.

Het bijzondere vind ik achteraf dat ik veel details heb onthouden. Zoals het shirt dat ik aanhad met daarop alle standen van de maan en de kleur van mijn beddengoed.

De kinderen werden weer thuisgebracht. Het was inmiddels avond en ik lag nog steeds op bed. Mijn eetlust was weg. Het was donker buiten en ik kon niks meer. Mijn moeder kwam bij me kijken en ik weet nog heel goed dat ik zei dat ik naar het ziekenhuis wilde. Iemand moest mij helpen, want ik kon echt niet meer. Daar was mijn moeder het volkomen mee eens en mijn vader stond al klaar om met me mee te gaan. Mijn moeder bleef bij de kinderen.

Met al mijn kracht voerde ik het telefoongesprek met de huisartsenpost en ik was opgelucht dat ik meteen mocht komen. In de auto vroeg ik me